

387L0540

Nr L 322/20

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS OFFICIELLA TIDNING

12.11.87

## RÅDETS DIREKTIV

av den 9 november 1987

om tillstånd att utföra varutransporter på vattenvägar inom nationell och internationell transport och om ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis

(87/540/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT  
DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 75 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag <sup>(1)</sup>,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande <sup>(2)</sup>,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande <sup>(3)</sup>, och

med beaktande av följande:

En av de nödvändiga förutsättningarna för att kunna genomföra den gemensamma transportpolitik som föreskrivs i fördraget är att transportmarknaden ordnas.

Åtgärder som införs i syfte att samordna villkoren för rätt att utföra transporter kommer sannolikt att främja att ett fritt utbud av tjänster och verkligt utnyttjande av etableringsrätten uppnås.

För att höja fraktförarnas kompetensnivå skall gemensamma regler införas beträffande rätten att utföra varutransporter i inlandssjöfart vid nationell och internationell transport. En sådan nivåhöjning kommer troligen att bidra till en sanering av marknaden genom att strukturell överkapacitet försvinner och tjänsternas kvalitet förbättras, vilket ligger i fraktkundernas, fraktförarnas och hela näringslivets intresse.

Tillfredsställande resultat har uppnåtts genom tillämpningen av rådets direktiv 74/561/EEG av den 12 november 1974 om rätt att yrkesmässigt bedriva nationella och internationella godstransporter på väg <sup>(4)</sup> och rådets direktiv 77/796/EEG av den 12 december 1977 om ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis för utövare av gods- och person-

transporter på väg, och åtgärder för att underlätta för dessa att utöva sin rätt till etableringsfrihet <sup>(5)</sup>.

Reglerna om rätt att utföra varutransporter i inlandssjöfart bör därför åtminstone innefatta bestämmelser om fraktförarens yrkeskompetens. Medlemsstaterna får också behålla eller anta regler om fraktförarens goda anseende och ekonomiska ställning.

De gemensamma regler som fastställs genom detta direktiv behöver däremot inte omfatta viss transportverksamhet som är av begränsad ekonomisk betydelse och inte heller transport för egen räkning som definitionsmässigt är undantagen från dessa regler. Det förefaller också vara lämpligt att föreskriva att fraktförare som enbart är verksamma inom sitt territorium, på vattenvägar som saknar förbindelse med vattenvägssystem i någon annan medlemsstat, får undantas från detta direktivs tillämpningsområde.

Det finns ett behov av ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis i de verksamheter som omfattas av direktivet för att öka möjligheterna att faktiskt utnyttja etableringsrätten.

Ett bevis på yrkeskompetens som utfärdats i enlighet med föreskrifterna i detta direktiv beträffande rätten att utföra varutransporter skall godtas som tillräckligt bevis av den medlemsstat där verksamheten bedrivs.

Medlemsstater som ställer vissa krav beträffande sina medborgares goda anseende och ekonomiska ställning skall, då det gäller medborgare från andra medlemsstater, som tillräckligt bevis godta företeende av tillämpliga handlingar, utfärdade av behörig myndighet i det land där fraktföraren hör hemma eller tidigare varit etablerad.

Vidare skall detta direktiv också gälla anställda som omfattas av rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen <sup>(6)</sup>, om medlemsstaterna gör rätten för sådana anställda att inleda eller utöva den verksamhet som omfattas av detta direktiv beroende av att de besitter yrkesmässiga kunskaper och färdigheter.

<sup>(1)</sup> EGT nr C 351, 24.12.1983, s. 5.

<sup>(2)</sup> EGT nr C 172, 2.7.1984, s. 8.

<sup>(3)</sup> EGT nr C 248, 17.9.1985, s. 40.

<sup>(4)</sup> EGT nr L 308, 19.11.1974, s. 18.

<sup>(5)</sup> EGT nr L 334, 24.12.1977, s. 37.

<sup>(6)</sup> EGT nr L 257, 19.10.1968, s. 2.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

## KAPITEL 1

### Definitioner och tillämpningsområde

#### Artikel 1

1. Rätt att yrkesmässigt utföra varutransporter i inlands-sjöfart vid nationell och internationell transport skall styras av de föreskrifter som antagits av medlemsstaterna i enlighet med de gemensamma regler som fastställts i detta direktiv.

2. I detta direktiv avses med

- *varutransport med fartyg avsett för transport på vattenväg*: den verksamhet som bedrivs av en fysisk person eller ett företag som transporterar gods på en inre vattenväg mot vederlag, även om det inte sker regelbundet,
- *företag*: bolag eller affärsverksamhet i den mening som avses i artikel 58 i fördraget och grupper eller kooperativ av fraktförare som söker last från fartygsa-genter för fördelning bland sina medlemmar, oberoende av om grupperna eller kooperativen är juri-diska personer eller inte.

#### Artikel 2

Detta direktiv skall inte gälla fysiska personer eller företag som utför varutransporter på vattenväg och som använder fartyg med en dödvikt om högst 200 ton vid största djup-gående.

Medlemsstaterna får sänka denna gräns för alla eller vissa transporter eller för vissa slag av transporter.

Direktivet skall inte heller gälla fysiska personer eller företag som bedriver färjetrafik.

## KAPITEL II

### Rätt att yrkesmässigt utöva verksamhet

#### Artikel 3

1. Fysiska personer eller företag som yrkesmässigt önskar utföra varutransporter i inlandssjöfart skall uppfylla kravet på yrkeskompetens även om de är medlemmar i en grupp eller i ett kooperativ av fraktförare i den mening som avses i artikel 1.2 eller enbart utövar verksamheten under en begränsad tid som underleverantörer till något annat företag som bedriver transport på vattenvägar.

Om den sökande är en fysisk person som inte uppfyller detta krav får behöriga myndigheter ändå ge honom till-stånd att utföra varutransporter i inlandssjöfart, förutsatt att han för dem uppger en annan person som uppfyller kravet och som faktiskt och stadigvarande sköter transpor-terna.

Om den sökande är ett företag i den mening som avses i artikel 1.2 skall en av de fysiska personer som faktiskt och stadigvarande sköter företagets transporter uppfylla kravet på yrkeskompetens.

2. Kravet på yrkeskompetens skall bestå i att vederbö-randes kompetens i de ämnen som tas upp i bilagan når upp till den nivå som godtas av den myndighet eller det organ som varje medlemsstat utsett för ändamålet. De nödvändiga kunskaperna skall förvärfvas antingen genom deltagande i kurser eller genom praktisk erfarenhet inom ett transportföretag som är verksamt på vattenvägar, eller genom en kombination av dessa. Medlemsstaterna får befria innehavarna av vissa utbildningsbevis från att förete bevis på sina kunskaper i de ämnen som tas upp i bilagan och som omfattas av de nämnda utbildningsbevisen.

Efter kunskapskontroll skall den myndighet eller det organ som avses i första stycket utfärda ett intyg.

3. Efter att ha rådfrågat kommissionen får en medlems-stat från tillämpningen av detta direktiv undanta sådana fraktförare som enbart är verksamma inom dess territo-rium, på vattenvägar som saknar förbindelse med vatten-vägssystem i någon annan medlemsstat. Praktisk erfarenhet från ett transportföretag som undantagits från tillämpningen av dessa villkor skall inte ge rätt till det intyg som avses i punkt 2.

#### Artikel 4

1. Medlemsstaterna skall fastställa på vilka villkor ett transportföretag, utan hinder av artikel 3.1, får bedriva till-fällig verksamhet under högst ett år, med förlängning för högst sex månader i särskilda fall då tillräckliga skäl före-ligger, om den fysiska person som utför transporten eller den fysiska person som uppfyller föreskrifterna i artikel 3 avlider eller blir fysiskt eller rättsligt ur stånd att bedriva verksamheten.

2. De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna får dock undantagsvis, i vissa särskilda fall, tillåta att ett företag stadigvarande drivs av en person som inte uppfyller kravet på yrkeskompetens som avses i artikel 3, men som har minst tre års praktisk erfarenhet av företa-gets dagliga ledning.

#### Artikel 5

Fysiska personer som kan bevisa att de före den 1 juli 1990 lagligen utförde nationella eller internationella varu-transporter på vattenväg i en medlemsstat skall, då de önskar erhålla ett sådant intyg som avses i artikel 3.2, undantas från skyldigheten att visa att de uppfyller där angivna villkor.

#### Artikel 6

1. Om de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna, enligt de bestämmelser som antagits på grundval av detta direktiv, avslår en ansökan om att få rätt att utföra trans-port i inlandssjöfart skall de uppge skälen för besluten.

2. Om medlemsstaterna finner att villkoren som fast-ställts i artikel 3 inte längre är uppfyllda skall de se till att de behöriga myndigheterna återkallar rätten att utföra

varutransport i inlandssjöfart, förutsatt att, om det är lämpligt, tillräcklig tid beviljas för att rekrytera en ersättare.

3. Medlemsstaterna skall svara för att de fysiska personer och företag som avses i detta direktiv får möjlighet att tillvarata sina intressen på lämpligt sätt med avseende på de beslut som avses i punkt 1 och 2.

### KAPITEL III

#### Ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis för formell yrkeskompetens

##### Artikel 7

Medlemsstaterna skall erkänna sådana intyg som avses i artikel 3.2 andra stycket och är utfärdade av en annan medlemsstat som tillräckliga bevis på yrkeskompetens.

##### Artikel 8

1. Om en medlemsstat ställer vissa krav på sina egna medborgare i fråga om gott anseende eller frånvaro av konkurs skall denna stat, då det gäller medborgare i andra medlemsstater, som tillräckligt bevis godta, utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 2 och 3, ett utdrag ur domstolsprotokoll eller, i brist därpå, en likvärdig handling som utfärdats av behörig domstol eller förvaltningsmyndighet i det land där personen hör hemma eller tidigare varit etablerad och som visar att villkoren är uppfyllda.

2. Om en medlemsstat ställer vissa krav på sina egna medborgare i fråga om gott anseende och det inte är möjligt att, genom en sådan handling som avses i punkt 1, bevisa att kraven är uppfyllda, skall denna stat, då det gäller medborgare i andra medlemsstater, som tillräckligt bevis godta ett intyg, utfärdat av behörig domstol eller förvaltningsmyndighet i det land där personen hör hemma eller tidigare varit etablerad, som visar att kraven i fråga är uppfyllda. Sådana intyg skall avse de särskilda förhållanden som värdstaten anser vara relevanta.

3. Om den handling som behövs enligt punkterna 1 och 2 inte utfärdas av den stat där personen hör hemma eller tidigare varit etablerad får en sådan handling ersättas av en förklaring under ed eller av en sanningsförsäkran som avges av den berörda personen inför behörig domstol eller förvaltningsmyndighet eller, om det är lämpligt, inför notarius publicus i det land där personen är hemmahörande eller tidigare varit etablerad; en sådan myndighet eller notarius publicus skall utfärda ett intyg som bestyrker förklaringen under ed eller sanningsförsäkran. Förklaringen beträffande konkurs får också avges inför en behörig organisation av näringsidkare i samma stat.

4. Handlingar som utfärdas enligt punkterna 1 och 2 får vid uppvisandet inte vara utfärdade mer än tre

månader dessförinnan. Detta villkor gäller också förklaringar som görs enligt punkt 3.

##### Artikel 9

1. Om en medlemsstat ställer vissa krav i fråga om sina medborgares ekonomiska ställning och kräver ett intyg som bevis skall denna stat betrakta motsvarande intyg, utfärdade av banker i hemlandet eller tidigare etableringsland, eller av andra organ som utsetts av den staten, som likvärdiga med de intyg som utfärdas inom den egna statens territorium.

2. Om en medlemsstat ställer vissa krav i fråga om sina medborgares ekonomiska ställning och om bevis på att kraven är uppfyllda inte kan lämnas genom en sådan handling som avses i punkt 1 skall denna stat, då det gäller medborgare i andra medlemsstater, som tillräckligt bevis godta ett intyg, utfärdat av behörig förvaltningsmyndighet i hemlandet eller tidigare etableringsland, som visar att kraven i fråga är uppfyllda. Sådana intyg skall avse de särskilda förhållanden som värdstaten anser relevanta.

##### Artikel 10

Artiklarna 7, 8 och 9 skall också tillämpas på medborgare i medlemsstater som, enligt förordning (EEG) nr 1612/68, i egenskap av anställda har rätt att utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1 i detta direktiv.

### KAPITEL IV

#### Slutbestämmelser

##### Artikel 11

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 30 juni 1988. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

De skall se till att den första kunskapskontrollen som avses i artikel 3 äger rum före den 1 juli 1990.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

##### Artikel 12

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 9 november 1987.

*På rådets vägnar*

B. HAAKONSEN

*Ordförande*

*BILAGA***FÖRTECKNING ÖVER DE ÄMNEN SOM AVSES I ARTIKEL 3.2 OCH FÖR VILKA BEVIS PÅ YRKESMÄSSIG KOMPETENS SKALL FÖRETES**

De kunskaper som skall beaktas för ett erkännande av yrkesmässig kompetens måste minst omfatta de ämnen som anges nedan. Dessa skall beskrivas i detalj och definieras eller godkännas av behöriga nationella myndigheter. Ämnena skall vara av den arten att en person vars utbildningsnivå motsvarar den som uppnås vid avslutad obligatorisk skolgång kan tillgodogöra sig innehållet.

**A. Fraktförare som enbart utför nationella transporter skall ha tillfredsställande kunskaper i följande ämnen:****1. *Juridik***

Elementära kunskaper i civilrätt och handels-, social- samt skattelagstiftning i den omfattning som krävs för att utöva yrket, särskilt i fråga om

- avtal i allmänhet,
- transportavtal, särskilt fraktförarens ansvar (art och begränsningar),
- företagsformer,
- affärsbokföring,
- arbets- och socialförsäkringslagstiftning,
- skattesystemet.

**2. *Företagsledning, kommersiella och tekniska aspekter***

- betalnings- och finansieringsmetoder,
- kostnadsberäkning,
- prissystem och fraktvillkor,
- affärsbokföring,
- försäkring,
- fakturor,
- transportagenter.

**3. *Tillträde till marknaden***

- föreskrifter om hur en verksamhet påbörjas och utövas,
- chartersystem,
- transportdokument.

**4. *Tekniska normer och tekniska aspekter på driften***

- fartygs tekniska egenskaper,
- val av fartyg,
- registrering,
- liggedagar och demurrage.

**5. *Säkerhet***

- föreskrifter i lagar och andra författningar om trafik på inre vattenvägar,
- olycksförebyggande och åtgärder i händelse av olycka.

**B. Fraktförare som har för avsikt att utföra internationella transporter skall ha kunskaper i följande ämnen:**

- Ämnen förtecknade under A.
  - Föreskrifter om transport på inre vattenvägar mellan medlemsstaterna och mellan gemenskapen och icke-medlemsstater, enligt nationell lagstiftning, gemenskapens normer och internationella konventioner och avtal, särskilt då det gäller befraktning, fraktpriser och fraktvillkor.
  - Tullförfaranden och tullformaliteter.
  - De viktigaste trafikreglerna i medlemsstaterna.
-